

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/52/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614010108
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Malatková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5614010108.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marcely Malatkej a sudcov JUDr. Eriky Bebčákovej a Mgr. Anny Mihálikovej, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. júna 2021 odvolanie obžalovaného JUDr. D. V. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/43/2014 zo dňa 21.7.2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/43/2014 zo dňa 21.7.2020 v časti - vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine a pri nezmenenom výroku o náhrade škody

obžalovaného JUDr. D. V. , nar. XX.X.XXXX v L., trvale bytom M.-nická XXX/XX, L. - E.,

o d s u d z u j e :

Podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 56 ods. 1 Tr. zák. na peňažný trest vo výške 500,- (päťsto) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, stanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/43/2014 z 21.7.2021 bol obžalovaný JUDr. D. V. uznaný vinným z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

s cieľom získať neoprávnený prospech ako konateľ obchodnej spoločnosti DIP s.r.o. so sídlom Masarykova 66, Michalovce, IČO : 36 211 397, v prvej polovici mesiaca august 2011 s Ing. C. L., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom E. XXX/X, M. G., zástupcom obchodnej spoločnosti Win Trade, s.r.o., so sídlom Senická 626/5, Liptovský Mikuláš, IČO: 45 616 540, osobne dohodol Dodatok k Zmluve o poskytnutí poradenstva, v zmysle ktorého mal poradca - obchodná spoločnosť Win Trade, s.r.o. obchodnej spoločnosti DIP s.r.o. spracovať aktualizáciu podnikateľského plánu - projektu „ Výroba plastových vakov pre krvné deriváty a infúzne roztoky“ s dohodnutou odplatom za spracovanie aktualizácie vo výške 1.425,- Eur, aktualizácia podnikateľského plánu mu bola sms komunikáciou zo dňa 16.8.2011 na jeho žiadosť zaslaná obchodnou spoločnosťou Win Trade, s.r.o. na jeho mailovú adresu a@b.c <mailto:a@b.c>, s prísľubom obžalovaného, že dodatok zmluvy podpíše u notára 25.8.2011, a ten istý deň vyplatí aj faktúru č. 1108002 z 12.8.2011 znejúcu na sumu 1.425,-Eur, avšak napriek tomu, že aktualizáciu podnikateľského plánu odsúhlasil elektronickou formou - správou zo dňa 16.8.2011, akceptujúc aj výšku

úhrady za predmetný dodatok, úhradu za spracovanú aktualizáciu projektu, vyúčtovanú označenou faktúrou, obchodnej spoločnosti Win Trade, s.r.o. neuhradil, pričom už v čase dohodnutia označeného dodatku vedel, že vzhľadom na finančnú situáciu spoločnosti DIP, s.r.o., ktorú zastupoval, nebude schopný úhradu za aktualizáciu projektu realizovať, čo zástupcovi obchodnej spoločnosti Win Trade, s.r.o. zamlčal, čím spôsobil škodu vo výške najmenej 1.425,-Eur obchodnej spoločnosti Win Trade, s.r.o., pričom uvedená spoločnosť postúpila svoju pohľadávku postupníkovi Ing. C. L., E. XXX/X, M. G..

Za spáchanie tejto trestnej činnosti bol obžalovanému JUDr. D. V. podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace. Za splnenia zákonných podmienok podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil na skúšobnú dobu 16 (šestnásť) mesiacov. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému Ing. C. L. škodu vo výške 1.425,- Eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný JUDr. D. V. prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 9.9.2020, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 14.9.2020. V rámci podaného odvolania obhajca obžalovaného namietal porušenie práva obžalovaného na obhajobu, nakoľko nebol riadne upovedomený o termíne hlavného pojednávania dňa 25.5.2020 a 21.7.2020, z ktorého dôvodu sa týchto nezúčastnil. Pokiaľ aj okresný súd obžalovanému ustanovil náhradného obhajcu, zvolený obhajca obžalovaného nestratil postavenie obhajcu obžalovaného. Podané odvolanie obžalovaný ďalej zdôvodnil prostredníctvom zvoleného obhajcu písomným podaním zo dňa 23.9.2020, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 29.9.2020, v ktorom poukázal na nasledovné:

Dňa 21.3.2019 bolo doručené uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2To/67/2018 zo dňa 23.1.2019, ktorým krajský súd na neverejnom zasadnutí zrušil rozsudok, ktorým okresný súd z dôvodu podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodil spod obžaloby obžalovaného JUDr. D. V. a vec vrátil okresnému súdu, aby ju znovu prejednal a rozhodol. Krajský súd sa v tomto rozhodnutí vôbec nevysporiadal, nezdôvodnil a nevysvetlil svoj postup, prečo, z akých dôvodov 2-krát zrušil vytýčené verejné zasadnutia a až na neverejnom zasadnutí dňa 23.1.2019, po vyše pol roku, zistil, že napadnutý rozsudok „ trpel takými chybami, ktoré nebolo možné odstrániť na verejnom zasadnutí.“ Po oboznámení sa s obsahom zrušujúceho uznesenia krajského súdu nadobudol presvedčenie, že toto svojim obsahom a záväznosťou je pre okresný súd vlastne akoby návodom na odsudzujúci rozsudok, k čomu nakoniec aj došlo na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom dňa 21.7.2020.

Pokiaľ ide o konkrétne dôvody podaného odvolania, v tomto smere poukazuje na písomné odôvodnenie zrušeného oslobodzujúceho rozsudku okresného súdu zo dňa 24.10.2017, s obsahom ktorého sa plne stotožňuje a preto podané odvolanie už nebude osobitne odôvodňovať. Okresný súd sa plne vysporiadal s podstatou prejednávaneho skutku, keď uzavrel, že neschopnosť obžalovaného dodržať zmluvný zväzok, ktorá nastala v priebehu obchodného vzťahu, treba odlišovať od podvodného úmyslu, existenciu ktorého je potrebné bez pochybností preukázať už na začiatku vzniku zmluvného vzťahu s poškodeným. Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť osobnej slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný zväzok. V konečnom dôsledku okresný súd správne uzavrel, že pre záver o vine nestačia úvahy a domnienky, ak dôkazná situácia neposkytuje dostatočný podklad pre rozhodnutie o vine obžalovaného. Navyše obchodná spoločnosť Win Trade, s.r.o. Liptovský Mikuláš v zastúpení konateľa Ing. C. L. nepodala na súd žalobu na obchodnú spoločnosť DIP, s.r.o. Michalovce v zastúpení konateľa JUDr. D. V., podľa výpovede svedka Ing. C. L. na hlavnom pojednávaní dňa 19.4.2016 z dôvodu, že jeho právny zástupca mu poradil jedinou schodnú cestu podanie trestného oznámenia. To sa ale vo fungujúcom právnom štáte nerobí, je tu princíp „ultima ratio“, aby sa občiansko - právne a obchodno - právne spory neriešili trestnoprávnymi prostriedkami, ktorý by mal byť známy aj prokurátorovi.

V ostatnom poukazuje a v plnom rozsahu sa odvoláva na jeho záverečnú reč, ktorú predniesol na hlavnom pojednávaní dňa 24.10.2017 a ktorú týmto považuje za súčasť tohto písomného odôvodnenia podaného odvolania.

Obhajoba zastáva názor, že rozsudok okresného súdu bol vydaný na základe nesprávneho vyhodnotenia zisteného skutkového a právneho stavu. Navrhuje, aby krajský súd ako súd odvolací podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. následne sám vo veci rozhodol tak, že buď obžalovaného oslobodí spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. por. alebo podľa § 321 ods. 1 Tr. por. vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podané odvolanie obžalovaný zdôvodnil aj prostredníctvom náhradného obhajcu písomným podaním zo dňa 5.10.2020, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 14.10.2020, a to s poukazom na nasledovné:

Má za to, že ani po doplnení dokazovania v rozsahu uvedenom krajským súdom, nemožno dospieť k záveru, že obžaloba nemá relevantný podklad v žiadnom z vykonaných dôkazov, ktoré by mohli spoľahlivo viesť k záveru o jeho vine. Skutočnosť, že jeho spoločnosť v čase uzatvárania obchodu mala stav majetku blížiaci sa k nule, nemôže a to ani s poukazom na ničím nepodložené tvrdenie svedka G., preukázať jeho podvodný úmysel. Svedok G. mohol podať svedeckú výpoveď výlučne k vzájomným zmluvným vzťahom týkajúcim sa zabezpečenia financovania jeho projektu, a to k okolnostiam uzatvorenia zmluvného vzťahu so spoločnosťou svedkyne H., k okolnostiam uzatvorenia zmluvného vzťahu s jeho spoločnosťou Mal - finance s.r.o., prostredníctvom ktorej mal zabezpečiť financovanie jeho projektu financujúcou bankou A. R., avšak za žiadnych okolností mu neprináležalo hodnotiť jeho súkromný život a jeho finančnú situáciu, keďže o tejto téme ho nikdy neinformoval, pretože nemal na to najmenší dôvod. Ostatne, pokiaľ by bola svedecká výpoveď svedka G. vykonaná kontradiktórnym spôsobom, zaiste by ho z uvedenej (ničím nepodloženej domnienky) vyviedol. Uvedené tvrdenie o jeho nemajetnosti nemá oporu ani vo vykonanom dokazovaní a zistenom skutkovom stave, kedy aj údajne poškodený potvrdil, že jeho spoločnosť za projekt uhradila riadne a včas zmluvnú odplatu. Uvedené tvrdenie preto pre neho vyznieva značne zmätočne a nepochopiteľne, pretože ak svedok G. mal vedomosť o tom, že zaplatil odplatu vo výške 4.000,-Eur za pôvodný projekt, ako mohol mať pochybnosť o tom, že nebolo a nebude v jeho možnostiach zaplatiť rádovo nižšiu sumu 1.425,-Eur. Nakoľko nebol uvedený dôkaz vykonaný kontradiktórnym spôsobom a v predmetnej veci sa z pohľadu obhajoby jedná o jediný dôkaz, ktorý by mal viesť k záveru o preukázaní jeho úmyslu, namieta jeho zákonnosť a nepoužiteľnosť v predmetnej trestnej veci.

Je presvedčený, že pre záver o vyslovení viny nestačia úvahy a domnienky, ak dôkazná situácia neposkytuje dostatočný podklad na rozhodnutie o vine obžalovaného. Použitie zásady in dubio pro reo, na ktorú poukazuje od vznesenia obvinenia, prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu prispieť k náležitému skutkovému stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Vina obžalovaného musí byť preukázaná nepochybniteľne a musí sa opierať o dôveryhodné dôkazy, kde svedecká výpoveď svedka G. nepochybné takýmto dôkazom nie je, keďže sa mu o jeho finančnej situácii nikdy nezdôveroval.

V jeho veci nemožno dospieť k záveru o tom, že by existovali dôkazy preukazujúce čo i len minimálne nepriamy úmysel obohatiť sa na škodu cudzieho majetku. Aj samotný prokurátor poukázal na skutočnosť, že nemožno vyvrátiť, že sa snažil zabezpečiť finančné krytie jeho projektu, čím podľa jeho názoru možno práve týmto vyjadrením vyvrátiť jeho vinu za skutok, ktorý mu je kladený za vinu. Rovnako tak poškodený uviedol, že nemal najmenší dôvod neveriť mu, čím sú vyvrátené úvahy obžaloby o vytváraní zdania pripravenosti uhradiť záväzok za aktualizáciu projektu. Uvedené úvahy obžaloby nemajú reálne opodstatnenie a v kontexte dôkaznej situácie možno dospieť len k záveru, že nebolo jednoznačne a bez pochybností preukázané naplnenie pojmových znakov trestného činu podvodu. Vzhľadom na neschopnosť dodržať zmluvné a platobné podmienky, ktoré nastali až po uzatvorení zmluvného vzťahu po zaplatení sumy podstatne prevyšujúcej hodnotu dodatku, treba prísne odlišovať od podvodného úmyslu, existenciu ktorého je potrebné preukázať už na začiatku vzniku zmluvného vzťahu s poškodenou spoločnosťou. V danom prípade je napadnuté rozhodnutie v rozpore s článkom 17 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého, nikoho nemožno pozbaviť osobnej slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

O reálnosti jeho projektu a snahe zabezpečiť finančné krytie jeho uskutočnenia svedčia dôkazy, a to najmä svedecká výpoveď svedkyne H. a svedka L., ako aj listinné dôkazy - zmluvy uzatvorené so spoločnosťou Mal - Finance, s.r.o., ktoré dôkazy vyvracajú akýkoľvek úmysel obohatiť sa na úkor poškodeného, resp. jeho právneho predchodcu. Ani výpoveďou svedka N. nie je preukázané, že by v priebehu realizácie jeho projektu neexistovala snaha o získanie finančných prostriedkov od A. R. s cieľom získať úver, a to aj s poukazom na tvrdenie o jednaní svedka G. s uvedenou bankou, ktorú skutočnosť rovnako verifikoval aj svedok L..

Má za to, že žiadnym z dôkazov vykonaných v rámci súdneho konania nie je preukázaný jeho podvodný úmysel, ktorý by mal existovať v ktoromkoľvek štádiu ich zmluvného vzťahu s údajne poškodenou spoločnosťou. Zároveň opakovane zdôrazňuje, že v danom prípade sa jedná o klasický obchodnoprávny

spor a nie je dôvod uvedenú situáciu, rešpektujúc princíp ultima ratio, prejednávať v rámci trestného konania, v rámci ktorého nikdy neudelil súhlas na zverejnenie jeho súkromnej komunikácie.

Rovnako zastáva názor, že v danom prípade nebol ani najmenší dôvod na uloženie trestu odňatia slobody, nakoľko nie je z napadnutého rozhodnutia zrejmé, akým spôsobom to vyžaduje ochrana spoločnosti, keďže z odpisu z registra trestov je evidentné, že doteraz vedie bezúhonný život bežného človeka. V tomto považuje aj uložený trest za nezákonný a nepreskúmateľný. Uvedené má opodstatnenie o to viac, že si ako právnik ctí zákon a celospoločensky je kladený dôraz na ukladanie alternatívnych trestov, zvlášť pri osobách, ktoré majú prvý krát dočinenia s trestným konaním, čo je dané v jeho prípade, avšak ako skôr uviedol, uvedený spor nemal patriť do registra trestných konaní, ale miesto mal v registri obchodných sporov.

Za danej situácie navrhuje, aby krajský súd podľa § 322 ods. 1 Tr. por. s poukazom na § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor sa k dôvodom odvolania obžalovaného vyjadril písomným podaním zo dňa 13.10.2020, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 15.10.2020:

Po oboznámení sa s argumentáciou obhajoby, prezentovanou v písomnom vyhotovení odvolania, konštatuje, že z jeho pohľadu sa jedná o účelovú obranu a irelevantné argumenty, ktoré nie sú spôsobilé zvrátiť doterajší výsledok trestného konania. Súd sa v rozsudku v plnom rozsahu vysporiadal so všetkými dôkazmi, ktoré boli produkované na hlavnom pojednávaní a rozsudok netrpí žiadnymi vadami, pre ktoré by bolo možné označiť ho za nezákonný, resp. nedôvodný.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ (obžalovaný) podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným JUDr. D. V. bolo podané oprávnenou osobou, v zákonom určenej lehote a je čiastočne dôvodné, pokiaľ ide o výrok o treste uloženom obžalovanému za spáchanú trestnú činnosť, a to z dôvodov, ktoré uvádzal obžalovaný v odvolaní.

Na úvod krajský súd pripomína, že v tejto veci už raz bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/43/2014 zo dňa 24.10.2017, ktorým súd obžalovaného z dôvodu podľa § 285 písm. b) Tr. por. spod obžaloby prokurátora oslobodil. Na podklade prokurátorom podaného odvolania Krajský súd v Žiline uznesením, sp.zn. 2To/67/2018 zo dňa 23.1.2019 rozsudok okresného súdu z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a), c), d) Tr. por. zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Následne okresný súd rozhodol aktuálne napadnutým rozsudkom zo dňa 21.7.2020, ktorým obžalovaného uznal vinným v zmysle podanej obžaloby z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 16 mesiacov a obžalovanému tiež uložil povinnosť nahradiť poškodenému spôsobenú škodu. V tejto súvislosti krajský súd primárne dospel k záveru, že okresný súd po zrušení predchádzajúceho rozsudku a vrátení veci na ďalšie prejednanie a rozhodnutie v rámci ďalšieho konania postupoval plne v intenciách zrušujúceho uznesenia krajského súdu zo dňa 23.1.2019, vykonal dôkazy nariadené krajským súdom a rešpektoval v ňom vyslovený právny názor. Krajský súd sa nestotožňuje s názorom obžalovaného, že predchádzajúce zrušujúce uznesenie krajského súdu zo dňa 23.1.2019 je návodom na odsúdenie obžalovaného okresným súdom. Krajský súd na podklade prokurátorom podaného odvolania zistil zákonné dôvody na zrušenie napadnutého rozsudku okresného súdu zo dňa 24.10.2017 podľa § 321 ods. 1 písm. a), c), d) Tr. zák., keď súd prvého stupňa sa v konaní, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, dopustil podstatnej chyby konania a to tým, že porušil ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenia veci, vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba vykonať ďalšie dôkazy a pri rozhodovaní o vine obžalovaného boli porušené ustanovenia Trestného zákona (a to z dôvodov konkrétne a podrobne uvedených v odôvodnení uznesenia krajského súdu, pričom krajský súd okrem iného okresnému súdu vytkol nedôsledný postup v rámci hodnotenia dôkazov, keď okresný súd vo fáze hodnotenia dôkazov nezobral do úvahy všetky na hlavnom pojednávaní zistené skutočnosti dôležité pre rozhodnutie tak, ako sa to konkrétne uvádza v odôvodnení uznesenia krajského súdu).

Na námietku obžalovaného v zdôvodnení odvolania ohľadne v minulosti opakovaného zrušenia termínu verejného zasadnutia a v konečnom dôsledku rozhodnutia veci na neverejnom zasadnutí dňa 23.1.2019, krajský súd už reagoval v rámci oznámenia zo dňa 13.1.2021 (č.l. 659, posledný odsek). Krajský súd na uvedenom zotrúva a aj na tomto mieste k tejto námietke obžalovaného totožne uvádza:

Pokiaľ aj krajský súd v minulosti opakovane zrušil termín verejného zasadnutia a v konečnom dôsledku bola vec rozhodnutá na neverejnom zasadnutí, dôvodnosť takéhoto postupu je riadne zadokumentovaná v spisovom materiáli a zo spisu sú zistiteľné konkrétne dôvody, ktoré bránili krajskému súdu vo veci meritórne rozhodnúť a bolo nutné vec vrátiť okresnému súdu ako predčasne predloženú (č.l. 476-477, 488-489). Po odstránení nedostatkov a opätovnom predložení veci krajskému súdu bolo vo veci v konečnom dôsledku na základe porady senátu rozhodnuté na neverejnom zasadnutí uznesením, sp.zn. 2To/67/2018 zo dňa 23.1.2019, nakoľko po porade senát dospel k záveru, že sú tu dôvody na zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie prejednanie a rozhodnutie (dôvody, ktoré viedli senát k takémuto rozhodnutiu, sú podrobne a konkrétne uvedené v zrušujúcom uznesení krajského súdu zo dňa 23.1.2019 na č.l. 500-507).

Odvolací súd ďalej zistil, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu.

V danom prípade nebolo krajským súdom zistené porušenie práva obžalovaného na obhajobu závažným spôsobom, ako to tvrdí zvolený obhajca obžalovaného v odôvodnení odvolania, a to z dôvodu neupovedomenia zvoleného obhajcu obžalovaného o termínoch hlavného pojednávania dňa 25.5.2021 a 21.7.2020, na ktorom hlavnom pojednávaní bol vyhlásený napadnutý rozsudok. Ako vyplýva z obsahu spisového materiálu, upovedomenie o termíne hlavného pojednávania dňa 21.7.2021 bolo zvolenému obhajcovi obžalovaného JUDr. B. H. prostredníctvom pošty doručené riadne a včas dňa 25.5.2020 (doručenka na č.l. 586). Na deň 25.5.2020 nebol vo veci určený termín hlavného pojednávania a v tento deň ani hlavné pojednávanie v tejto trestnej veci konané nebolo, čo je zistiteľné z obsahu spisového materiálu.

Súčasne krajský súd nezistil žiadne porušenie príslušných ustanovení o konaní, pokiaľ okresný súd hlavné pojednávanie dňa 21.7.2020, na ktorom vyhlásil napadnutý rozsudok, vykonal v neprítomnosti obžalovaného JUDr. D. V. a jeho zvoleného obhajcu JUDr. Ivana H.. Obžalovaný JUDr. D. V. bol riadne a včas upovedomený o termíne hlavného pojednávania dňa 21.7.2020, obžalovaný upovedomenie prevzal dňa 8.6.2020 (doručenka na č.l. 586). Skutočnosť, že obžalovaný mal riadnu vedomosť o tomto termíne hlavného pojednávania, pritom vyplýva aj z jeho písomného oznámenia okresnému súdu zo dňa 8.6.2020, nachádzajúcim sa na č.l. 600 spisu a ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 11.6.2020. Zároveň obžalovaný v rámci tohto písomného oznámenia na č.l. 600 spisu ospravedlnil svoju neúčast' na hlavnom pojednávaní dňa 21.7.2020 a súhlasil a žiadal, aby sa hlavné pojednávanie vykonal v jeho neprítomnosti, za účasti jeho obhajcu JUDr. I. Vanka, resp. náhradného obhajcu. Zvolený obhajca JUDr. Ivan H. bol o termíne hlavného pojednávania dňa 21.7.2020 rovnako upovedomený riadne a včas, pričom upovedomenie mu bolo doručené dňa 25.5.2020 (doručenka na č.l. 586). Zvolený obhajca obžalovaného sa napriek riadnemu a včasnému upovedomeniu na hlavné pojednávanie dňa 21.7.2020 bez ospravedlnenia nedostavil. Za tohto stavu boli splnené zákonné podmienky na konanie hlavného pojednávania v prítomnosti náhradného obhajcu obžalovaného. Krajský súd v konečnom dôsledku nezistil, že by neboli splnené zákonné podmienky na vykonanie hlavného pojednávania dňa 21.7.2020, na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok, v neprítomnosti obžalovaného JUDr. D. V. a jeho zvoleného obhajcu JUDr. Ivana H..

S obžalovaným vznesenou námietkou zaujatosti v rámci zdôvodnenia odvolania (č.l. 638), sa krajský súd procesne vysporiadal v rámci oznámenia zo dňa 13.1.2021 s tým, že o tejto z dôvodov podľa § 32 ods. 6 Tr. por. nekonal (oznámenie na č.l. 657-659 spisu, ktoré obsahuje podrobne uvedené dôvody, pre ktoré o námietke zaujatosti konané nebolo).

Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2

ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a jasne vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného JUDr. D. V. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného JUDr. D. V. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstate súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný JUDr. D. V. založil odvolanie na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne a podrobne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu podstatnejšiu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Nadriadený krajský súd je toho názoru, že napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom stanovené kritéria z hľadiska jeho formy a obsahu. Rozsudok s jeho odôvodnením je presvedčivý, zrozumiteľný a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu podstatnejšiu otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Krajský súd si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Skutočnosť, že obžalovaný JUDr. D. V. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný JUDr. D. V. a jeho obhajca rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa prostredníctvom obhajcu vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietal a spochybňoval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval z jeho pohľadu za dôležité a rozhodujúce.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného JUDr. D. V., odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd primárne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané a

nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný JUDr. D. V. počas celého trestného konania popiera spáchanie trestného činu podvodu, odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného a na ktoré poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenasušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný JUDr. D. V. spáchal žalovaný skutok podvodu. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný JUDr. D. V. spáchal žalovaný skutok podvodu v zmysle podanej obžaloby a vylúčiť prijatie iného záveru.

V prípade tohto vedeného trestného konania nebolo sporným, že poškodená spoločnosť Win Trade, s.r.o. pre spoločnosť DIP, s.r.o., zastúpenej ako konateľom obžalovaným JUDr. D. V., na základe objednávky obžalovaného vypracovala aktualizáciu podnikateľského plánu - projektu „Výroba plastových vakov pre krvné deriváty a infúzne roztoky“, za ktorú si poškodená spoločnosť Win Trade, s.r.o. vyúčtovala dohodnutú odmenu 1.425,- Eur, ktorú sumu obžalovaný prisľúbil uhradiť do 25.8.2011, čo sa doposiaľ nestalo. Obžalovaný však popieral, že by takto konal s úmyslom za vypracovanú aktualizáciu projektu nezaplatiť, teda vo vzťahu k poškodenému nekonal s podvodným úmyslom. Neskôr v rámci vedeného trestného konania začal obžalovaný na svoju obhajobu uvádzať, že za vypracovanie aktualizácie v podstate ani nebol povinný zaplatiť, nakoľko pôvodný projekt trpel vadami a vypracovaná aktualizácia vlastne predstavovala vybavenie reklamácie.

Aj po vrátení veci a doplnení dokazovania okresným súdom krajský súd nezmenene obhajobu obžalovaného, že za aktualizáciu projektu nebol povinný poškodenému zaplatiť, nakoľko sa malo jednať o reklamáciu pôvodne vypracovaného projektu, ktorý trpel vadami, vzhľadom na komplexné vyhodnotenie celej dôkaznej situácie hodnotí ako účelovú a nehodnovernú. Zo SMS a mailovej komunikácie medzi obžalovaným a poškodeným založenej do spisu a to za pomerne dlhé časové obdobie pred podaním trestného oznámenia je zrejmé, že obžalovaný v rámci tejto komunikácie s poškodeným nikdy nespomínal, že pôvodne vypracovaný projekt je vadný, tento reklamuje a za vypracovanie aktualizácie projektu by nemal platiť. Obžalovaný v rámci vedeného trestného konania ani neprodukoval žiaden dôkaz o tom, že banka by mu projekt vrátila s tým, že projekt trpí vadami. Poškodený v rámci svojich výpovedí opakovane odmietal, že ním vypracovaný projekt by trpel vadami a v prípade vypracovania aktualizácie projektu by sa vlastne malo jednať o odstránenie väd pôvodného projektu z dôvodu jeho reklamácie, pričom toto svoje tvrdenie aj náležite, logicky a hodnoverne zdôvodnil. V tomto smere s výpoveďou poškodeného korešponduje aj SMS a mailová komunikácia medzi obžalovaným a poškodeným, založená v spise, v rámci ktorej obžalovaný nikdy nepoukazoval na vady projektu a nespochybňoval povinnosť platiť za vypracovanie aktualizácie projektu.

Komplexným vyhodnotením všetkých vykonaných dôkazov aj po doplnení dokazovania pred okresným súdom možno prijať bezpečný záver, že obžalovaný od poškodeného vylákal vypracovanú aktualizáciu podnikateľského projektu klamlivým ubezpečením, že za vypracovanie aktualizácie zaplatí v dohodnutom termíne do 25.8.2011, aj keď obžalovaný už v čase jednania s poškodeným musel byť minimálne uzrozumený s tým, že vzhľadom na jeho finančnú situáciu nebude môcť za vypracovanie aktualizácie v dohodnutej lehote zaplatiť (tzv. nepriamy úmysel).

Poškodený už pri podaní trestného oznámenia predložil list od obžalovaného, ktorým obžalovaný akceptoval sumu 1.425,- Eur za vypracovanie aktualizácie podnikateľského projektu, pričom sa zaviazal po doručení projektu túto sumu poškodenému uhradiť dňa 25.8.2011. Tento listinný dôkaz bol oboznámený aj na hlavnom pojednávaní, pričom sám obžalovaný potvrdil, že takýto list poškodenému adresoval. Obžalovaný i napriek obdržaniu vypracovanej aktualizácie projektu poškodenému v

dohodnutej lehote a ani neskôr, ba dokonca doposiaľ nezaplatil. Tak z výpovede obžalovaného, ako aj z daňových priznaní spoločnosti DIP, s.r.o., ktorej bol konateľom, výpisov z účtu tejto spoločnosti nepochybne vyplynulo, že spoločnosť DIP, s.r.o. nevykonávala žiadnu činnosť, nemala majetok, nemala peňažné prostriedky na účte a finančné prostriedky, ktoré obžalovaný vynakladal v súvislosti so získaním podnikateľského projektu, mal od svedka A. G. E. A. G. vo výpovedi zo dňa 17.2.2014 výslovne uvádza: „Tiež chcem uviesť, že pán V. nedisponoval žiadnymi finančnými prostriedkami a ja som mu v podstate všetky finančné prostriedky na biznis plán poskytol, pretože potreboval peniaze aj na samotný benzín do auta, aby mohol jazdiť.“ Aj keď obžalovaný pri výsluchu na hlavnom pojednávaní vypovedal, že hoci firma peniaze nemala, firmu financoval z jeho osobných zdrojov, následne sa však na otázku prokurátora odmietol bližšie vyjadriť k finančným prostriedkom, ktorými mal disponovať a existenciu takýchto finančných prostriedkov ani neskôr v konaní pred súdom nepreukázal. Vzhľadom na takéto ničím reálne nepodložené tvrdenie obžalovaného, navyše listinnými dôkazmi preukázanú ekonomickú a majetkovú situáciu spoločnosti obžalovaného a tiež po zohľadnení výpovede svedka G. tvrdenie obžalovaného o tom, že disponoval finančnými prostriedkami na úhradu aktualizácie projektu, vyznieva nehodnoverne a účelovo. Nemožno opomenúť skutočnosť, že obžalovaný doposiaľ poškodenému sumu za aktualizáciu projektu neuhradil. Vykonaným dokazovaním nebolo ani preukázané, že v čase, keď sa obžalovaný zaviazal poškodenému zaplatiť za aktualizáciu projektu dňa 25.8.2011, mohol sa reálne spoliehať, že v tak krátkom čase bude disponovať finančnými prostriedkami na úhradu poškodenému. Z ďalšej SMS a mailovej komunikácie medzi obžalovaným a poškodeným založenej do spisu, ktorú už pri podávaní trestného oznámenia predložil poškodený (a obžalovaný túto doposiaľ nespochybnil, že by sa nejednalo o komunikáciu medzi ním a poškodeným) je zrejmé ďalšie správanie obžalovaného po lehote splatnosti, t.j. po dátume 25.8.2011, keď obžalovaný platbu poškodenému účelovo odďaľoval, s poukazom na rôzne ním uvádzané dôvody a následne platbu poškodenému viazal na poskytnutie úveru, ktorý mal byť vybavovaný pre jeho spoločnosť. V tejto súvislosti je však potrebné poznamenať, že podľa dohody medzi obžalovaným a poškodeným, obžalovaný mal poškodenému zaplatiť v krátkom čase po prevzatí aktualizácie projektu dňa 25.8.2011 a platba za aktualizáciu projektu nebola viazaná na poskytnutie úveru obžalovanému, pričom v tak krátkom čase do 25.8.2011 ani nebolo reálne poskytnutie úveru spoločnosti obžalovaného (v konečnom dôsledku úver poskytnutý nebol), čoho si obžalovaný musel byť dobre vedomý. Z výpovede samotného poškodeného vyplynulo, že ak by obžalovaný v súvislosti so žiadosťou o vypracovanie aktualizácie projektu bol úhradu za projekt viazal na poskytnutie úveru, či na úspešnosť projektu, poškodený by s vypracovaním aktualizácie projektu pre obžalovaného nebol súhlasil. Nakoľko z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že obžalovaný sa zaviazal poškodenému za aktualizáciu projektu zaplatiť dňa 25.8.2011, je v danom prípade nedôvodným absenciu podvodného úmyslu obžalovaného opierať o snahu obžalovaného získať úver (ktorý mu v konečnom dôsledku ani nebol poskytnutý). Pre klamlivé zavádzanie poškodeného o úhrade za aktualizáciu projektu obžalovaným nasvedčujú aj ďalšie z vykonaného dokazovania zistené skutočnosti. Krátko po splatnosti záväzku voči poškodenému v sume 1.425,- Eur dňa 16.9.2011 prišla na účet spoločnosti obžalovaného DIP, s.r.o. platba v sume 2.000,-Eur od I. H., pričom ešte v ten istý deň bola v podstate celá suma z účtu spoločnosti vybratá. Obžalovaný žiadnym spôsobom doposiaľ nevysvetlil, z akého dôvodu z tejto sumy nezaplatil dlh voči poškodenému, hoci na to mal finančné prostriedky. Je tiež potrebné dať do pozornosti SMS správu adresovanú dňa 29.9.2011 obžalovaným poškodenému, z ktorej je evidentné, že poškodený aj po splatnosti záväzku poškodeného zavádzal informáciou, že je pred podpisom kontraktu (k podpisu kontraktu nikdy nedošlo). Z týchto vyššie uvedených konkrétnych dôvodov potom krajský súd uzatvára, že obžalovaný nepochybne využil omyl poškodeného, ktorý v dobrej viere, vzhľadom na predchádzajúcu spoluprácu s obžalovaným, aktualizáciu projektu vypracoval a odovzdal obžalovanému s očakávaním, že obžalovaný dohodnutú cenu v dohodnutej lehote uhradí, ako obžalovaný pred poškodeným prezentoval. Je tu nespochybniteľný podvodný úmysel obžalovaného - získanie aktualizácie projektu od poškodeného s príslubom skorej úhrady za jeho vypracovanie do 25.8.2011 bez toho, aby obžalovaný ako objednávateľ bol pripravený a schopný plniť v dohodnutej krátkej lehote, zamlčanie neschopnosti plniť v dohodnutej lehote, vznik škody a preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním obžalovaného a následkom.

Ak obžalovaný na svoju obhajobu tiež uvádzal, že predchádzajúci záväzok voči poškodenému za vypracovanie projektu riadne zaplatil, neznamená to a nevylučuje jeho podvodný úmysel v súvislosti s týmto žalovaným skutkom, ktorý bol vykonaným dokazovaním nepochybne preukázaný. Úhrada skoršieho záväzku nepreukazuje úmysel obžalovaného riadne v dohodnutej lehote uhradiť aj ďalšiu pohľadávku voči poškodenému.

Skutočnosť, že obžalovaný skutočne vyvíjal aktivity pre úspešnú realizáciu spomínaného projektu, teda nejednalo sa o nejaký obžalovaným len fiktívne predstieraný projekt, je z hľadiska posudzovania trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného za žalovaný skutok irelevantná. Podstatou skutku totiž nie je realizácia výroby plastových vakov pre krvné deriváty a infúzne roztoky, ale konanie obžalovaného spočívajúce v zísaní vypracovania aktualizácie podnikateľského projektu od poškodeného klamlivým ubezpečením, že za vypracovanie aktualizácie zaplatí v dohodnutej lehote, aj keď obžalovaný už v čase jednania s poškodeným bol minimálne uzrozumený s tým, že vzhľadom na jeho finančnú situáciu nebude môcť za vypracovanie aktualizácie v dohodnutej lehote zaplatiť.

Na hlavnom pojednávaní boli prečítané výpovede svedka A. G. z prípravného konania, po vznesení obvinenia obvinenému JUDr. D. V., nakoľko svedok zomrel. Aj napriek tomu, že svedok v prípravnom konaní nebol vypočutý kontradiktórne, aj krajský súd totožne s okresným súdom v rámci hodnotenia dôkazov prihliadol aj na výpovede svedka ako zákonný dôkaz, aj keď svedok nebol vypočutý kontradiktórne. Svedok bol pred výsluchom riadne poučený a bol vypočutý v súlade s príslušnými procesnými ustanoveniami Trestného poriadku. V prípade výpovedí svedka G. sa nejednalo o jediný a podstatný usvedčujúci dôkaz obžalovaného, teda nejednalo sa o taký dôkaz, výlučne na základe ktorého by bola uznaná vina obžalovaného. Výpovede tohto svedka iba dokresľujú nepriaznivú finančnú situáciu obžalovaného v dobe skutku, ktorá vyplývala aj z ďalších vykonaných dôkazov. Súčasne súd výpoveď svedka považuje za hodnovernú, aj keď obžalovaný tvrdenia svedka o jeho nepriaznivej finančnej situácii spochybňoval. Svedok úzko spolupracoval s obžalovaným na predmete projektu, teda reálne mohol mať vedomosť o finančnej situácii obžalovaného. U svedka nebol zistený dôvod, pre ktorý by mal nepravdivo vypovedať v neprospech obžalovaného. Tvrdenia svedka o nepriaznivej finančnej situácii obžalovaného v dobe skutku preukazujú aj ďalšie dôkazy, najmä listinné dôkazy týkajúce sa spoločnosti obžalovaného a aj keď obžalovaný tvrdenia svedka o jeho nepriaznivej finančnej situácii popieral, reálne neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti o jeho dobrej finančnej kondícii v dobe skutku (v konečnom dôsledku obžalovaný ani po opakovaných prísluchoch nebol schopný zaplatiť nie až tak vysokú sumu poškodenému za vypracovanie aktualizácie projektu).

Krajský súd nezmenene ako v čase vydania zrušujúceho uznesenia zo dňa 23.1.2019 zastáva právny názor, že súd prvého stupňa správne na hlavnom pojednávaní ako zákonný vykonal dôkaz prečítaním do spisu založenej mailovej a SMS komunikácie medzi obžalovaným a poškodeným, ktorú do spisu predložil poškodený pri podávaní trestného oznámenia. V tejto súvislosti sa krajský súd plne stotožňuje s argumentáciou prokurátora: „Každá súkromná osoba má dispozičné práva k záznamu o svojej korešpondencii. Zvukový i obrazový (videohovor) záznam telefonického hovoru a záznam o korešpondencii medzi súkromnými osobami, zabezpečený jednou z komunikujúcich osôb i bez výslovného súhlasu ďalšej komunikujúcej osoby, môže byť v trestnom konaní použitý ako dôkazný prostriedok na dokumentovanie a preukazovanie porušenia ustanovení Trestného zákona. Prípustnosť takéhoto dôkazného prostriedku je potrebné posudzovať s ohľadom na rešpektovanie práva na súkromie zakotveného v čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a s ohľadom na čl. 6 Dohovoru o práve na spravodlivé súdne konanie. V trestnom konaní sa nemôže súkromná osoba domáhať beztrestnosti s odkazom na porušenie svojho práva na súkromie - korešpondenciu, ak táto osoba sama v rámci korešpondencie porušila oprávnené záujmy inej osoby chránené Trestným zákonom, pretože ochrana jej súkromia končí tam, kde začína ochrana súkromia a oprávnených záujmov druhej osoby. Korešpondenciou v zmysle čl. 8 ods. 1 Dohovoru treba na účely trestného konania rozumieť právo na nerušenú a necenzurovanú komunikáciu s inými, uskutočňovanú prostriedkami slúžiacimi na komunikáciu, napr. telefónom (hlasový prenos, videohovor, písomný prenos - SMS, písomný i obrazový prenos - MMS, mailový prenos), faxom, internetom (mail, chat, Skype, ICQ a pod.), ale i osobne (napr. záznam hlasu na diktafón).“ Krajský súd osobitne poukazuje na povahu korešpondencie medzi obžalovaným a poškodeným, keď nesporne sa jedná o obchodnú korešpondenciu medzi komunikujúcimi osobami. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje aj na ustanovenie § 119 ods. 3 Tr. por. podľa ktorého, za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Dôkaznými prostriedkami súd najmä (pozn. krajského súdu tzv. demonštratívny výpočet) výsluch obvineného, svedkov, znalcov, posudky a odborné vyjadrenia, previerka výpovede na mieste, rekognícia, rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, obhliadka, vecí a listiny dôležité pre trestné konanie, oznámenie, informácie získané použitím informačno - technických prostriedkov alebo prostriedkov operatívno - pátracej činnosti.

Krajský súd zhodne a nezmenene s predchádzajúcim zrušujúcim uznesením zo dňa 23.1.2019 sa naďalej nestotožňuje s názorom obžalovaného, že v tejto veci ide o obchodno-právny vzťah a neprichádza do úvahy jeho trestnoprávny postih. Platí, že obchodnoprávny vzťah má vlastný právny rámec určený ustanoveniami Obchodného zákonníka a v jeho zmysle subsidiárne aj ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Ak však konaním fyzickej osoby v priebehu dotknutých udalostí dôjde k naplneniu zákonných znakov trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a následne súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku, aplikujúc pritom príslušné ustanovenia Trestného zákona, ktorých skutková podstata bola protiprávnym konaním obžalovaného naplnená. Odvolací súd vyššie podrobne vysvetlil, akými úvahami sa spravoval a aké skutočnosti vzal do úvahy, keď s poukazom na aktuálne existujúcu dôkaznú situáciu konštatoval spáchanie prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. obžalovaným. Je si pritom vedomý subsidiárneho postavenia trestného práva ako právneho odvetvia, ktoré nastupuje ako ultima ratio (posledná a krajná možnosť) pri vzťahoch chránených inými právnymi odvetviami. Úlohou trestného práva je v tomto smere postihovať osoby, ktorých konaním (neoprávneným zásahom) je trestnou normou chránený záujem natoľko poškodený (ohrozený), že právne prostriedky iných právnych odvetví na ochranu tohto záujmu nepostačujú. Z tohto pohľadu je potrebné vždy skúmať nielen následok konania (spôsobenú škodu), ale aj intenzitu, charakter a pohnútku konania dotknutej osoby. Pravidlo „ultima ratio“ možno uplatniť pri prečinoch prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zák. S prihliadnutím na kritériá uvedené v tomto zákonom ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zák., aplikujúc tieto na tento konkrétny prípad protiprávneho konania obžalovaného, t.j. spôsob vykonania činu, jeho následok (spôsobenú škodu 1.425,- Eur), okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia (zavinenie vo forme minimálne nepriameho úmyslu), pohnútku páchatel'a (obohatiť sa na úkor poškodeného), nie je možné konštatovať, že závažnosť protiprávneho konania obžalovaného je nepatrná a teda nejde tu o trestný čin. Osobitne odvolací súd poukazuje na to, že obžalovaný v prípade spáchania tohto skutku nepochybne zneužil dôveru poškodeného, ktorý mu vypracovanú aktualizáciu projektu odovzdal aj bez úhrady a to aj s ohľadom na predchádzajúcu skúsenosť poškodeného s obžalovaným, keď tento mu za pred tým vypracovaný projekt riadne zaplatil.

Z vyššie podrobne uvedených dôvodov bolo potom plne na mieste uznanie viny obžalovaného JUDr. D. V. zo žalovaného skutku a právne kvalifikované ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. Ohľadne takejto právnej kvalifikácie skutku krajský súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorým sa v tomto smere v celom rozsahu stotožňuje. Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie. Súčasne okresný súd správne v odôvodnení rozsudku poukázal na príslušné zákonné ustanovenia, podľa ktorých má súd postupovať pri ukladaní testu obžalovanému, ako aj zásady ukladania trestov. Okresný súd sa však týmito ustanoveniami a zásadami ale v konečnom dôsledku dôsledne nespravoval, keď obžalovanému uložil trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu. Pre dosiahnutie účelu trestu u obžalovaného nie je potrebné mu ukladať trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom na skúšobnú, nakoľko na ďalšiu prevýchovu a nápravu obžalovaného nie je nutné pôsobiť hrozbou výkonu trestu odňatia slobody pre prípad porušenia podmiennečného odsúdenia (spáchania trestnej činnosti, resp. nevedenia riadneho života v skúšobnej dobe). Obžalovaný v odpise z registra trestov nemá žiaden záznam o spáchaní trestnej činnosti, o obžalovanom ani neboli zistené žiadne negatívne poznatky závažnejšej povahy ohľadne jeho správania. Za tohto stavu u obžalovaného pre dosiahnutie účelu trestu považoval krajský súd za primerané a vhodnejšie uloženie peňažného trestu, pričom v tejto súvislosti osobitne zohľadnil, že obžalovaný spáchal majetkovú trestnú činnosť. Zohľadniac spôsob spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti (u obžalovaného bola správne zistená jedna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák. a žiadna priťažujúca okolnosť, čo odôvodňuje ukládanie trestu podľa § 38 ods. 3 Tr. zák.) a osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy krajský súd v konečnom dôsledku obžalovanému uložil peňažný trest vo výške 500,- Eur s náhradným trestnom odňatia slobody vo výmere 1 mesiac (v tomto smere krajský súd zohľadnil aj dobu, ktorá od spáchania skutku uplynula, pričom nebolo zistené právoplatné odsúdenie obžalovaného za ďalšiu trestnú činnosť po tomto skutku, ako aj dĺžku vedeného trestného konania, pričom v tejto súvislosti je však potrebné uviesť, že aj obžalovaný, resp. jeho obhajca svojim správaním prispeli k dĺžke vedeného trestného konania).

Majúc na zreteli účel trestu, keď trest plní predovšetkým funkciu ochrany spoločnosti, individuálnej a generálnej prevencie, krajský súd pri zohľadnení všetkých zákonných hľadísk považuje takto

obžalovanému uložený peňažný trest vo výmere 500,- (päťsto) Eur s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 1 mesiac za zákonný a spravodlivý a ktorý je objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti a ktorý dostatočne naplní funkciu tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Vzhľadom na vyššie uvedené potom krajský súd napadnutý rozsudok postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. zrušil v časti vo výroku o treste a následne postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine a pri nezmenenom výroku o náhrade škody sám rozhodol o uložení trestu obžalovanému, a to podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 56 ods. 1 Tr. zák. peňažného trestu vo výmere 500,- Eur, s náhradným trestom odňatia slobody pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. vo výmere 1 mesiac, čo bolo vyššie krajským súdom podrobne zdôvodnené.

Stavu veci a zákonu zodpovedá aj výrok o náhrade škody v napadnutom rozsudku, keď okresný súd postupom podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému nahradiť poškodenému škodu spôsobenú trestným činom podvodu vo výške 1.425,- Eur. Vykonaným dokazovaním bolo bez akýchkoľvek vážnejších pochybností preukázané, že obžalovaný trestným činom podvodu poškodenému spôsobil majetkovú škodu práve v takejto výške a ktorá sa uvádza aj v skutku výroku o vine napadnutého rozsudku a nebola zistená žiadna zákonná prekážka, ktorá by bránila uložiť obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému spôsobenú škodu. Nebolo zistené ani to, že obžalovaný by poškodenému škodu nahradil.

Záverom krajský súd k procesnému postupu na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného dňa 16.6.2021 v neprítomnosti obžalovaného uvádza, že u obžalovaného JUDr. D. V. nezistil žiaden vážny relevantný dôvod pre odročenie verejného zasadnutia na iný termín, čo aj bolo obžalovanému po doručení jeho ospravedlnenia oznámené. Obžalovaný v rámci ospravedlnenia zo dňa 7.6.2021, ktoré bolo krajskému súdu doručené dňa 14.6.2021, so žiadosťou o odročenie verejného zasadnutia uviedol len vo všeobecnosti nemožnosť pricestovania a zúčastnenia sa verejného zasadnutia, ktorého sa chce zúčastniť osobne (obžalovaný neuviedol žiaden konkrétny vážny dôvod, ktorý by mu bránil v osobnej účasti na verejnom zasadnutí a takýto dôvod ani nepreukázal). Na základe oznámenia krajského súdu o neakceptovaní ospravedlnenia z uvádzaných dôvodov, obhajca obžalovaného dňa 14.6.2021 krajskému súdu oznámil, že obžalovaný sa chce vyhnúť povinnej karanténe, nakoľko už žije v Nemecku. Ani takýto dôvod však krajský súd nevyhodnotil ako vážny ospravedliteľný dôvod pre odročenie verejného zasadnutia na iný termín. Obžalovaný mal o termíne verejného zasadnutia vedomosť v dostatočnom časovom predstihu pred jeho konaním od 26.5.2021 (ako uviedol sám obžalovaný v písomnom oznámení na č.l. 683), teda pre prípad záujmu o osobnú účasť na verejnom zasadnutí mal dostatok času na to, aby si svoje povinnosti a všetko potrebné zariadil tak, aby sa verejného zasadnutia mohol zúčastniť. Obžalovaný bol v tejto trestnej veci v konaní pred súdom riadne vypočutý, mal možnosť k žalovanému skutku sa vyjadriť. Obžalovaný má v tomto trestnom konaní zvoleného obhajcu, ako aj náhradného obhajcu, s ktorými podľa obsahu spisu je v kontakte. I napriek neúčasti obžalovaného na verejnom zasadnutí obžalovaný prostredníctvom na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom prítomného obhajcu a ani písomne pred konaním verejného zasadnutia neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali nutnosť osobnej účasti obžalovaného na verejnom zasadnutí a jeho odročenie na iný termín. Za takto zisteného stavu krajský súd žiadosti obžalovaného o odročenie verejného zasadnutia nevyhovел a verejné zasadnutie vykonal aj pri neúčasti obžalovaného, ktorý bol o termíne verejného zasadnutia iba upovedomený a na verejnom zasadnutí mal prítomného obhajcu. (č.l. 683, 686, 687, 692, 693). Obžalovaný prostredníctvom náhradného obhajcu odkázal na zdôvodnenie odvolania (č.l. 693).

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozhodnutie senátu bolo prijaté pomerom hlasov 3 za a 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.